

บทนำ

ความเป็นมา

ชั้น โรง เป็นผังพื้นเมืองของประเทศไทย เป็นแมลงผสมเกสรที่เหมาะสมกับสถานการณ์ การทำการเกษตรในปัจจุบันและในอนาคต การใช้ชั้น โรงช่วยผสมเกสรเพื่อเพิ่มผลผลิตพืช เป็นเทคโนโลยีที่มีความสำคัญในการเพิ่มผลผลิตของเกษตรกร เพื่อลดปัญหาจากการผสมเกสร ไม่เต็มที่ ที่ทำให้ได้รับผลผลิตน้อย หรือผลผลิตที่ได้รับมีลักษณะบิดเบี้ยวไม่ได้คุณภาพ สภาพเช่นนี้ เป็นปัญหาที่เกษตรกรประสบอยู่เป็นประจำ ปัจจุบันแมลงผสมเกสรพืชในธรรมชาติมีจำนวนลดลง อย่างมาก เนื่องจากการตัดไม้ทำลายป่า การใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชอย่างแพร่หลาย ทำให้ สภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป การแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงต้องมีการอนุรักษ์แมลงท้องถิ่นหรือ ชั้น โรง จึงได้มีการเลี้ยงและผลิตชั้น โรงเพิ่มมากขึ้น นอกจากราช โรงจะช่วยในการผสมเกสรเพื่อเพิ่ม ผลผลิตพืชทางการเกษตรด้วยการใช้สารเคมีแล้วยังตอบรับกับกระแสการดูแลด้านสุขภาพ ในปัจจุบันเรื่องการบริโภคอาหารปลอดสาร จึงมีแนวโน้มในการขยายผลการเลี้ยงชั้น โรงไปสู่กลุ่ม เกษตรกรในพื้นที่ใกล้เคียงที่มีความสนใจในการเลี้ยงชั้น โรง และประกอบอาชีพการเกษตร ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ไปพัฒนาอาชีพการเกษตรทำให้ผลผลิตที่ได้มีปริมาณและคุณภาพ เพิ่มมากขึ้น ทั้งเกษตรกรมีสุขภาพดีจากการใช้ชั้น โรงช่วยผสมเกสรด้วยการใช้สารเคมี และจะ ส่งผลต่อเกษตรกรให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สามารถประกอบอาชีพการเกษตรได้อย่างมั่นคง

ที่ผ่านมาการเลี้ยงชั้น โรงเป็นเทคโนโลยีค่อนข้างใหม่ เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ทราบว่า มีการเลี้ยงในประเทศไทย จึงกล้ายเป็นปัญหาและอุปสรรคทำให้การพัฒนาการเลี้ยงชั้น โรง ไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ขาดความร่วมมือจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงและทางอ้อม เป็นเพราะ ข้อมูลข่าวสารที่เผยแพร่ออกไปจากนักวิชาการยังมีน้อยมาก ทำให้เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ ความเข้าใจในบทบาทของชั้น โรงว่าทำประโยชน์อะไร ได้บ้าง จึงไม่ก่อให้เกิดแรงจูงใจการเลี้ยง ชั้น โรง (สมนึก บุญเกิด. 2553 : 1)

ประชาชนในจังหวัดจันทบุรีส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม พืชเศรษฐกิจหลัก ได้แก่ ผลไม้ และยางพารา ซึ่งมีรายได้ไม่ตลอดทั้งปี และในบางปียังประสบปัญหาราคาพืชผลตกต่ำ ทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่เกษตรกรอย่างมาก การเลี้ยงชั้น โรงจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่เกษตรกร สามารถเลี้ยงเพื่อเป็นอาชีพเสริม เพิ่มรายได้ให้กับครัวเรือน

ปัจจุบันมีเกษตรกรผู้เลี้ยงชั้น โรงเพิ่มขึ้นจำนวนมาก โดยเฉพาะเกษตรกรที่ปลูกไม้ผล เป็นหลัก ได้แก่ ลำไย เงาะ ทุเรียน เป็นต้น โดยมีศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพการเกษตร จังหวัดจันทบุรี เป็นหน่วยงานที่ถ่ายทอดความรู้เรื่องการเลี้ยงชั้น โรง ให้เกษตรกรในพื้นที่จังหวัด

ภาคตะวันออก โดยเฉพาะจังหวัดจันทบุรี และตราด พบร่วมกับกรมการคหบจันทร์ รายงานรายเดือนประจำเดือนต่อเดือน จำนวนกว่า 100 รัง และเกิดกลุ่มผู้เดียงชันโรงขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งนอกจากจะเดียงชันโรงเพื่อช่วยผู้ประสบภัยแล้ว ผลพลอยได้จากการเดียงชันโรงยังมีน้ำผึ้งชันโรง ราคากิโลกรัมละ 1,000 - 2,000 บาท ชั้นจากชั้นโรงราคา กิโลกรัมละ 1,000 - 2,000 บาท และเมื่อเกย์ตระกิลพันธุ์ชันโรงจำนวนมากก็ยังสามารถจำหน่ายพันธุ์ชันโรง ราคา 1,000 - 1,800 บาท หรือการให้เช่าพันธุ์ชันโรงเพื่อช่วยผู้ประสบภัย ราคาเช่ารังละ 35 - 40 บาทต่อวัน (ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพการเกษตรจังหวัดจันทบุรี 2557 ก : 2) เป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรอีกด้วย แต่ในขณะเดียวกันก็ยังมีเกษตรกรจำนวนไม่น้อยที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเดียงชันโรง เพราะขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดการการเดียงชันโรงด้วยเทคโนโลยีที่เหมาะสมทั้งในเรื่องการจัดการการเดียงหัวไก่และการแยกขยายพันธุ์ชันโรง และอีกกลุ่มคือเกษตรกรรายใหม่ที่คิดจะเริ่มเดียงชันโรงและยังต้องการข้อมูลพื้นฐานประกอบการตัดสินใจเริ่มเดียงชันโรง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเทคโนโลยีการจัดการการเดียงชันโรงของเกษตรกรจังหวัดจันทบุรี รวมทั้งสภาพเศรษฐกิจ สังคมของเกษตรกร แรงงาน ใจในการเดียง การได้รับความรู้ ตลอดจนปัญหาต่างๆ ในการเดียงชันโรง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเดียงชันโรงให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพทางด้านสังคม และเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เดียงชันโรงในจังหวัดจันทบุรี
2. เพื่อศึกษาแรงงานใจในการเดียงชันโรงของเกษตรกรในจังหวัดจันทบุรี
3. เพื่อศึกษาแหล่งการได้รับความรู้เกี่ยวกับการเดียงชันโรงของเกษตรกรในจังหวัดจันทบุรี
4. เพื่อศึกษาเทคโนโลยีการจัดการการเดียงชันโรงของเกษตรกรในจังหวัดจันทบุรี
5. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะในการเดียงชันโรงในจังหวัดจันทบุรี

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการการเดียงชันโรงที่ถูกต้องและเหมาะสม
2. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจของเกษตรกรที่ต้องการเดียงชันโรง
3. เพื่อนำผลไปใช้ในการวางแผนส่งเสริมการเดียงชันโรงแก่เกษตรกร และผู้สนใจต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเทคโนโลยีการจัดการการเลี้ยงชันโรงของเกษตรกร จังหวัดจันทบุรี ซึ่งจะเก็บข้อมูล 90 ราย จากผู้เลี้ยงชันโรงทั้งหมด 116 ราย ในจังหวัดจันทบุรี ใช้ระยะเวลาในการวิจัยรวม 8 เดือน ตั้งแต่ต้นกรกฎาคม 2559 ถึง สิงหาคม 2559

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นเกษตรกรผู้เลี้ยงชันโรงในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 116 ราย
2. ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เกษตรกรผู้เลี้ยงชันโรงในจังหวัดจันทบุรี จำนวน 90 ราย ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น คำนวณแยกเป็นรายอำเภอ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สภาพทางด้านสังคม เศรษฐกิจ แรงงานในการเลี้ยงชันโรง และ แหล่งการ ได้รับความรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงชันโรงของเกษตรกร ในจังหวัดจันทบุรี
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เทคโนโลยีการจัดการการเลี้ยงชันโรงของเกษตรกร ในด้าน การเตรียมความพร้อมในการเลี้ยงชันโรง การจัดการการเลี้ยงชันโรง และการเก็บผลผลิตจากชันโรง

นิยามศัพท์เฉพาะ

เกษตรกรผู้เลี้ยงชันโรง หมายถึง เกษตรกรผู้เลี้ยงชันโรงในจังหวัดจันทบุรี

สภาพทางสังคม หมายถึง เพศ อายุ ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน การเป็นสมาชิกกลุ่ม การเป็นผู้นำชุมชน และการติดต่อกับเจ้าหน้าที่เกษตร

สภาพทางเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพหลัก อาชีพเสริม จำนวนพื้นที่ถือครอง ประสบการณ์ การเลี้ยงชันโรง จำนวนรังชันโรงที่เลี้ยง จำนวนแรงงานในครัวเรือน จำนวนแรงงานข้าง การย้ายชันโรง ต้นทุนการการเลี้ยงชันโรง รายได้จากการเลี้ยงชันโรง รายจ่ายจากการเลี้ยงชันโรง แหล่งเงินทุนในการเลี้ยงชันโรง

อาชีพหลัก หมายถึง อาชีพที่มีระยะเวลาการทำงานมากที่สุด หรืออาชีพที่ให้รายได้มากที่สุด

อาชีพเสริม หมายถึง อาชีพที่ใช้เวลา nok เวลางานของอาชีพหลัก เพื่อการมีรายได้เพิ่มขึ้น

ต้นทุนการเลี้ยงชันโรง หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดำเนินการเลี้ยงชันโรง เป็นจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปในการซื้อ สินค้า ข้าวของ วัสดุอุปกรณ์ ต่างๆ เพื่อใช้ระหว่างการเลี้ยงชันโรง เช่น ค่ากากล่องพันธุ์ชันโรง ค่ารังเปล่าสำหรับเลี้ยงชันโรง มีดสแตนเลส เหล็กจักรัง ชุดทำงาน หมวกคุณตาฯฯ เป็นต้น

ผลผลิตชันโรง หมายถึง ผลผลิตที่ได้จากการเลี้ยงชันโรง เช่น น้ำผึ้งชันโรง ชันจากชันโรง เป็นต้น

แรงจูงใจในการเลี้ยงชั้นโรง หมายถึง สิ่งที่จะซักนำหรือกระตุ้นให้เกย์ตระกรสนิจ หรือตัดสินใจ เลี้ยงชั้นโรงด้วยความสมัครใจ เช่น เลี้ยงเพื่อช่วยผู้สมเกศรพีช เพื่อมีรายได้จากการเลี้ยงชั้นโรง และอื่นๆ เช่น เพื่อได้รับความรู้จากภาคราชการ เพื่อการยอมรับของสังคม เป็นต้น

เทคโนโลยีการจัดการการเลี้ยงชั้นโรง หมายถึง การดำเนินการเลี้ยงชั้นโรงที่ดีและเหมาะสม โดยคำนึงถึงการเตรียมความพร้อมในการเลี้ยงชั้นโรง การจัดการการเลี้ยงชั้นโรง การจัดการแยก ขยายพันธุ์ชั้นโรง และการเก็บผลผลิตจากชั้นโรง เป็นการแสดงถึงโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จในการเลี้ยงชั้นโรง

สภาพปัจุหานในการเลี้ยงชั้นโรง หมายถึง ปัจุหานในการเลี้ยงชั้นโรงตั้งแต่ การเตรียม ความพร้อมในการเลี้ยงชั้นโรง การจัดการการเลี้ยงชั้นโรง การเก็บผลผลิตจากชั้นโรง และอื่น ๆ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาสภาพพื้นฐานด้านสังคม และเศรษฐกิจของเกย์ตระกรผู้เลี้ยงชั้นโรง แรงจูงใจในการเลี้ยงชั้นโรง เทคโนโลยีการจัดการการเลี้ยงชั้นโรง ปัจุหานและข้อเสนอแนะในการเลี้ยงชั้นโรงของเกย์ตระกรจังหวัดจันทบุรี

ตัวแปรตาม

เทคโนโลยีการจัดการการเลี้ยงชั้นโรงของเกย์ตระกร

1. การเตรียมความพร้อมในการเลี้ยงชั้นโรง

- การเตรียมพันธุ์ชั้นโรง
- การเตรียมรังเลี้ยงชั้นโรง
- การเตรียมสถานที่เลี้ยง
- การเตรียมอุปกรณ์การเลี้ยงชั้นโรง

2. การจัดการการเลี้ยงชั้นโรง

- การจัดการการเลี้ยงทั่วไป
- การจัดการแยกขยายพันธุ์ชั้นโรง

3. การเก็บผลผลิตจากชั้นโรง

- การเก็บน้ำผึ้งชั้นโรง
- การเก็บชั้นชั้นโรง

ตัวแปรต้น

1. สภาพทางสังคม
2. สภาพทางเศรษฐกิจ
3. แรงจูงใจในการเลี้ยงชั้นโรง
4. แหล่งการได้รับความรู้ กีฬากับการเลี้ยงชั้นโรง

สหสักรของมหาวิทยาลัยรามคำแหง